

Ботевъ. Ти знаешъ. Не съмъ за тукъ. Не ми е мѣстото. Каква работа имамъ съ старитѣ отъ „Добродетелната дружина“? Дойдохъ само за да не те наскърбя.

Венета. А азъ имамъ за тебе радостъ...

Ботевъ. Да? Кажи!

Венета. Вуйчо даде дума!

Ботевъ (трепва радостно). Най-сетне!

Венета. Колко съмъ щастлива! Не ми се вѣрва още... Все ми се струва, че сънувамъ. Ти тукъ... Вуйчо съгласенъ... (Забелязва, че къмъ тѣхъ иде Дончевъ, веднага промѣня разговора). Какво стана съ твоя приятелъ, она отъ воденицата? Дяконътъ...

Ботевъ (оглежда се наоколо, тихо). Той не е вече тука... Опасенъ и дързъкъ жребий го отпрати надалечъ...

Дончевъ (пресичайки го). Единъ танцъ, домна Венета?

Ботевъ. Моля, не пресичайте разговора ми съ моята годеница. (Прави му знакъ да се маха).

Дончевъ (поразенъ). О! О! О! Годеница... Що за шега! Владиката знае ли!

Ботевъ (гнѣвно). Господине, не се вмисайте въ чуждитѣ работи! За да не получите заслуженото. Хайде! (Единъ отъ знатнитѣ нотабили кани Венета за танцъ, тя се обръща безпомощно, невъзможно ѝ е да му откаже, следва го въ танцитѣ).

Дончевъ. Каква дързостъ! Знаете ли кой съмъ азъ!

Ботевъ. Повече отколкото можете да си представите.

Дончевъ. Си кутоте асте¹. Вие може би не знаете, кому дължите назначението си?

Ботевъ (обръща се, дири съ очи Венета, зърва я между танцуващитѣ). И това ми е добре известно.

Дончевъ. Сау ну е глума², домнулъ Петковъ! Преду-преждавамъ Ви, че ако още веднажъ домна Венета...

Ботевъ (едва сдържайки се). Ще престанете ли съ това Ваше домнулъ, ще престанете ли да ми досаждате и да про-изнасяте името на годеницата ми?

Дончевъ. Домна Венета ще реши, кой насъ...

Ботевъ (улавя го за яката, разтърсва го). Ето Ви решението! (Музиката спира, танцуващитѣ се разпрѣскватъ, заобикалятъ Ботева, питатъ тревожно какво се е случило, Дончевъ си връзва връзката, заканва се отдалечъ нѣщо и си отива. Венета изтичва при Ботева и го пита, моли го да ѝ обясни, но той си извърща главата, отправя се къмъ Каравеловъ, който излиза отъ стаята съ буйни движения, следванъ отъ братя Георгиеви, а подиръ тѣхъ и владиката. Отчаяна, Венета се изправя между Ботевъ и Каравеловъ, и за да спаси положението ѝ хрумва внезапна мисълъ)

Венета. Г-нѣ Ботевъ! А стихотворението? Нали бѣхте обещалъ да ни декламирате нѣщо? Моля Ви се, моля Ви се...

¹ При все това.

² Това не е за шега.